

Lehmann: Det, der foranlediger mig til endnu engang at begjære Ordet, er kun den noget uventede Almindelighed, hvori det fra en æret Landstingsmands Side (B. Christensen) er opstillet, at hvillensomhelst Beslutning af Folkethinget skulde være lovlig for os. Jeg har en ikke uvæsentlig Andeel i Ansvaret for, at vi her i Danmark mod mange meget oplyste og sagkyndige Mænds Mening have faaet et Lokammersystem, og er derfor særlig interesseret i, at det ikke tabes af Sigte, hvad der er en ufravigelig Betingelse for dets heldbringende Virksomhed. Det forudsætter ganske vist, at der af de to Grene af den lovgivende Magt tages betydeligt Hensyn af den ene til den andens Mening; men jeg skal tillade mig at paastaae, at skal Lokammersystemet vedligeholde sig, og skal altsaa navnlig Landstinget ikke synke ned i en Betydningsløshed, der næsten vilde gjøre det til en Standale, da maa dette Hensyn være gjensidigt. Jeg har nu ikke den allermindste Grund til at tvivle paa, at denne Erkjendelse er ligesaa levende i det andet Thing, som jeg veed, den er levende i dette Thing, der ganske vist har en meget stor Dvæls i det, der nu synes at være en Normalegenstabs for os Danske, nemlig Selvfornegtelse. Jeg har dernæst tilladt mig at gjøre opmærksom paa, at Sagen for mig vilde stille sig anderledes, hvis Folkethingets fra Regjeringens Forslag afvigende Botum gik ud paa et Afslag i Bevillingen, idet jeg erkjender, at det tallerhøieste Grad er Noget, der netop henhører under Rigsdagens Forum; men jeg har tillige gjort opmærksom paa, at Folkethingets Afvigelse fra Regjeringens Forslag ikke angaaer Summens Størrelse, men derimod et Spørgsmaal, der i allerhøieste Grad er Regjeringens og ikke Thingenes, hverken Folkethingets eller Landstingets, nemlig Fordelingen af Summen mellem de forskellige Embedsmænd; og jeg vil med al mulig Oprigtighed tilstaae, at det forekommer mig noget uventet, for at udtrykke mig meget mildt, at, naar f. Ex. den høitærede Finantsminister udtryffeligt har sagt, at det forelagte Lovforslag er fremgaaet af en Overveelse mellem samtlige Ministre, derunder altsaa ogsaa indbefattet Krigsministeren, ærede Rigsdagsmænd saa schauffere sig mod Krigsministeren ved at

tale Secondlieutenantsclassens Sag. Det vedrører imidlertid ikke den ærede Landstingsmand (Lemmich), der her i Thinget har udtalt sig detsangaaende; thi han sluttede sig jo til Noget, som jeg selv antydede, og som efter Discussionens Gang maaskee vil blive det endelige Forlig, hvormed, om jeg saa maa sige, begge Thing kunne faae Ret; men fra Rigsdagens Side at opstille, at forsagte Lieutenantclassens Interesse — og det har jo en stor Deel sølt Anledning til — mod Krigsministeren, synes mig at være en Dmbytning af Rolle, der ikke er naturlig. Det er altsaa Embedsstandens Interesse, som Regjeringen har at varetage, og det er kun om dette Spørgsmaal, at Sagen dreier sig.

Jeg vil tilføie, at, dersom der her mødte os et Lovforslag, der baade havde Regjeringens og Folkethingets Botum for sig, vilde jeg atter have megen Betænelighed, selv om jeg havde meget væsentlige Indvendinger mod det at gjøre, ved at reise nogen alvorlig Opposition derimod; det vilde atter være et af de Tilfælde, hvor jeg for at vedligeholde den rette, paa gjensidig Imødekommen og gjensidig Respekt byggede Virksomhed af de tre sideoorduede Statsmagter vilde troe at burde tage min Fornuft fangen under Troen. Men her er Forholdet omvendt; min Opposition mod Forslaget gaaer ud paa at slutte mig netop til Regjeringen, og jeg siger atter her, at den samme Anskuelse er jeg overbevist om, er meget levende hos Folkethinget, at, da her ikke er en Bevillings sag, men en Embeds sag at afgjøre, vil det for det være af dobbelt Betydning, naar Regjeringens og det ene Things samstemmende Mening træder op sammen. Forøvrigt have vi ikke her at overveie, hvad der maaskee paa et senere Stadium kan blive Gjenstand for Overveelse, hvorledes man nemlig skal finde enten Modification af eller Mediation imellem begge Meninger, der mulig kunne fremkomme. Her have vi kun at overveie, hvad der i og for sig er det Rette, og i saa Henseende skal jeg tillade mig at slutte med det, hvormed jeg begyndte, at, saavidt jeg kan overskue Forholdene, troer jeg, at Regjeringens Forslag er bedre, billigere og retfærdigere end det, der nu foreligger, og jeg har her i Rigsdagen ikke derom